

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-508/10

Ευρωπαϊκή Επιτροπή
κατά
Βασιλείου των Κάτω Χωρών

«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 2003/109/ΕΚ — Καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες — Αίτηση για τη χορήγηση καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος — Αίτηση χορήγησης αδειας διαμονής σε δεύτερο κράτος μέλος την οποία υποβάλλει είτε υπήκοος τρίτου κράτους που έχει ήδη αποκτήσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος σε πρώτο κράτος μέλος είτε μέλος της οικογενείας του — Ποσό των τελών που επιβάλλουν για τη χορήγηση τέτοιων εγγράφων οι αρμόδιες αρχές — Δυσανάλογος χαρακτήρας — Παρεμπόδιση της άσκησης του δικαιώματος διαμονής»

Περίληψη της απόφασεως

1. Προσφυγή λόγω παραβάσεως — Προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία — Αντικείμενο — Εισαγωγικό δικόγραφο — Παράθεση των αιτιάσεων και ισχυρισμών

(Άρθρο 258 ΣΛΕΕ· Οργανισμός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άρθρο 21, πρώτο εδάφιο· Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρο 38 § 1, στοιχείο γ')

2. Διασυνοριακοί έλεγχοι, άσυλο, μετανάστευση — Μεταναστευτική πολιτική — Καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες — Οδηγία 2003/109 — Αίτηση χορήγησης του καθεστώτος αυτού και άδειας διαμονής σε δεύτερο κράτος μέλος την οποία υποβάλλει είτε τέτοιος υπήκοος που έχει ήδη αποκτήσει το εν λόγω καθεστώς σε πρώτο κράτος μέλος είτε μέλος της οικογενείας του

(Οδηγία 2003/109 του Συμβουλίου)

1. Στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως, σκοπός της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας είναι να παρασχεθεί στο οικείο κράτος μέλος η δυνατότητα, αφενός, να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης και, αφετέρου, να προβάλει λυσιτελώς τους αμυντικούς του ισχυρισμούς κατά των αιτιάσεων που διατυπώνει η Επιτροπή. Συνεπώς, το αντικείμενο της ασκούμενης δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ προσφυγής οριοθετείται από την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή.

Δυνάμει των άρθρων 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας αυτού, η Επιτροπή υποχρεούται, επί προσφυγών ασκούμενων δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ, να διατυπώνει τις ακριβείς αιτιάσεις επί των οποίων το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί, καθώς και, τουλάχιστον κατά τρόπο συνοπτικό, τα νομικά και πραγματικά στοιχεία επί των οποίων βασίζονται οι αιτιάσεις αυτές. Εντούτοις, στις περιπτώσεις που η Επιτροπή υποστηρίζει ότι μια εθνική ρύθμιση αντιβαίνει στο σύστημα, στην οικονομία ή στο πνεύμα μιας οδηγίας, χωρίς η εξ αυτού απορρέουσα παραβίαση του δικαίου της Ένωσης να μπορεί να συνδεθεί με συγκεκριμένες διατάξεις της οικείας οδηγίας, η προσφυγή της δεν μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη αποκλειστικά για τον λόγο αυτό.

(βλ. σκέψεις 33-35, 39)

2. Παραβαίνει τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 2003/109, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες, ένα κράτος μέλος που επιβάλλει υπερβολικά και δυσανάλογα τέλη, ικανά να δημιουργήσουν εμπόδιο στην άσκηση των δικαιωμάτων που απονέμει η οδηγία αυτή, στους υπηκόους τρίτων χωρών που ζητούν να τους χορηγηθεί το καθεστώς του επί μακρόν διαμένοντος στο εν λόγω κράτος και στους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι, έχοντας αποκτήσει το καθεστώς αυτό σε άλλο κράτος μέλος, ζητούν να ασκήσουν το δικαίωμα διαμονής στο κράτος μέλος αυτό, καθώς και στα μέλη της οικογενείας τους που ζητούν τη χορήγηση αδειάς προκειμένου να τους συνοδεύσουν ή να τους συναντήσουν εκεί εκ νέου.

Συγκεκριμένα, μολονότι επιτρέπεται στα κράτη μέλη να εξαρτούν τη δύναμη της οδηγίας αυτής χορήγηση αδειών διαμονής από την είσπραξη τελών, το ύψος στο οποίο καθορίζονται τα τέλη αυτά δεν μπορεί να έχει ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία εμποδίου στην απόκτηση του καθεστώτος του επί μακρόν διαμένοντος που προβλέπει η οδηγία αυτή, διότι, στην αντίθετη περίπτωση, καταστρατηγείται ο σκοπός και το πνεύμα της οδηγίας και αίρεται η πρακτική της αποτελεσματικότητα.

Επιπλέον, η εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κράτη μέλη κατά τον καθορισμό του ύψους των τελών που μπορούν να επιβληθούν στους υπηκόους τρίτων χωρών για τη χορήγηση αδειών διαμονής βάσει των κεφαλαίων II και III της οδηγίας 2003/109 δεν είναι απεριόριστη, με αποτέλεσμα να μην επιτρέπεται η επιβολή τελών που θεωρούνται υπερβολικά, λαμβανομένης υπόψη της σημαντικής οικονομικής επιβάρυνσης που συνεπάγονται για τους εν λόγω υπηκόους.

(βλ. σκέψεις 69-70, 73-74, 79, διατακτ.)